

ΚΡΥΟ ΔΕΡΜΑ της Κικής Τσιλιγγερίδου

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Parabellum

Η πρώτη σφαίρα άνοιξε μία καθαρή, συμμετρική, σχεδόν διακριτική τρύπα στο μετωπιαίο οστό.

Το απότομο τίναγμα του κεφαλιού όμως –γέννημα της απορίας, της έκπληξης, του σοκ, ή κατά πάσα πιθανότητα ενός συνδυασμού τους– είχε σαν αποτέλεσμα, κατά την έξοδό της, μία άτσαλη οριζόντια καταστροφή της λαμδοειδούς ραφής ανάμεσα στο βρεγματικό και το ινιακό οστό του κρανίου. Ουσιαστικά, και μολονότι αυτό δεν φαινόταν από μπροστά, το κεφάλι του θύματος άνοιξε στα δύο, ενώ ο εγκέφαλός του υπέστη από τη διάτρηση έναν κλονισμό τέτοιου μεγέθους που στραγγάλισε μέσα σε ένα απειροελάχιστο χρονικό διάστημα όλη τη ζωή, όλες τις γνώσεις, όλες τις επιθυμίες και τις σκέψεις που υπήρχαν μέχρι εκείνη τη στιγμή αναπαυμένες εκεί μέσα. Τις στραγγάλισε και τις στράγγισε οριστικά. Ο άντρας που κρατούσε το τιμόνι με το ένα του χέρι –το άλλο ήταν πιθανόν ακουμπισμένο με τον αγκώνα στο ανοιχτό παράθυρο– ήταν ήδη νεκρός τη στιγμή που η σφαίρα, συνεχίζοντας την πορεία της, χτυπούσε τη δερμάτινη θέση του συνοδηγού και χωνόταν βαθιά μέσα στην επένδυσή της. Μπορούσε να διασχίσει με την ίδια ένταση και ορμή μία απόσταση τουλάχιστον ογδόντα μέτρων. Ωστόσο, έπρεπε να αρκεστεί σε κάτι λιγότερο από ογδόντα εκατοστά.

Όμως αυτή η σφαίρα, μια εννιάρα Parabellum, δεν ήταν η μόνη που δέχτηκε το θύμα.

Η δεύτερη μιμήθηκε την πρώτη, τόσο ως προς τη σκόπευση και το σημείο εισόδου, ακριβώς δίπλα από το πρώτο, όσο και ως προς τις παρεμφερείς καταστροφές που επέφερε στο κεφάλι του θύματος, με κυριότερες αυτές στο σβέρκο.

Αλλά αυτές που έκαναν τη μεγαλύτερη ζημιά ήταν οι επόμενες έντεκα: σύνολο δεκατρείς. Οι τεχνικοί του Εγκληματολογικού έβαζαν στοίχημα πως ο δεκατριάρης γεμιστήρας ανήκε σε ένα Beretta 92 FS Standard. Ένα κλασικό, καλό, τίμιο πιστόλι, είπαν.

Όλες, και οι έντεκα, στόχευσαν επίσης το κεφάλι, και όλες βρήκαν τον στόχο τους από μία απόσταση ίση ή μικρότερη –ή πολύ μικρότερη– των είκοσι εκατοστών. Κάποια από τα χτυπήματα έγιναν σχεδόν εξ επαφής, προκαλώντας και τα ανάλογα εγκαύματα. Δύο από αυτά έγιναν βαθιά μέσα στο στόμα του ήδη νεκρού άντρα. Αυτές οι τελευταίες σφαίρες μάλιστα ήταν που ευθύνονταν κυρίως για την αποκοπή της κεφαλής από τη σπονδυλική στήλη, καθώς δεν κατέκαψαν μόνο τη στοματική κοιλότητα και τον λαιμό του θύματος, αλλά διέλυσαν τελείως και τη δεξιά κορονοειδή απόφυση της κάτω γνάθου και, εν συνεχεία, το κροταφικό οστό από πίσω της. Χωρίς τα μικρά γάγγλια και τους λεπτούς, στεγνούς από αίμα συνδετικούς ιστούς που το συγκρατούσαν με μια κάποια αξιοπρέπεια –τη μεγαλύτερη δυνατή, δεδομένων των συνθηκών–, μετά από την επίθεση το κεφάλι του οδηγού είτε θα κρεμόταν στον αριστερό ώμο και ακολούθως στο στήθος του, είτε θα κυλούσε στις πίσω θέσεις του οχήματος, για να κοιτά από τα δερμάτινα καθίσματα, με τα ορθάνοιχτα, γεμάτα έκπληξη μάτια του, έναν κόσμο που δεν ήταν πια εκεί. Έναν κόσμο απόντα, ξένο.

Ή ακόμη, εξαιτίας των σπασμών, θα κυλούσε προς τα δεξιά του, προς τη θέση του συνοδηγού, πέφτοντας πάνω στην αγκαλιά του μικρού κοριτσιού που καθόταν δεμένο με τη ζώνη του εκεί, πλημμυρισμένο στο αίμα και ανίκανο να μιλήσει και να κινηθεί.

Την έλεγε Αναχίτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Χθες

Ο άντρας βγήκε από την πολυκατοικία γλείφοντας τα χείλη του. Η γλώσσα του ήταν πλατιά και μεγάλη. Για μια στιγμή, τυλιγμένη στο χνότο που σκέπασε όλο του το πρόσωπο, έλαμψε μέσα στο σκοτάδι.

Τα μάτια του άντρα στράφηκαν δεξιά και αριστερά, έτσι όπως κοντοστάθηκε για λίγο σκυφτός και μαζεμένος από το κρύο. Δεν υπήρχε κανείς, απ' όσο μπορούσε να δει. Κανένα αυτοκίνητο. Κανένας περαστικός. Καμία κίνηση. Ήταν αργά, και η Αθήνα κοιμόταν κουκουλωμένη στις κουβέρτες της. Δεν υπάρχει πόλη που δεν κοιμάται τις νύχτες όταν οι συνθήκες τούς απαγορεύουν να κάνουν οτιδήποτε άλλο. Οι πόλεις είναι σαν τους ανθρώπους, και είναι ίδιες μεταξύ τους. Και, όταν κάνει τέτοιο και τόσο κρύο, κρυώνουν.

Με μια αποφασιστική κίνηση, ο άντρας έβαλε στο στόμα του το τελευταίο κομμάτι από εκείνο που έτρωγε. Μια σοκολάτα ίσως. Κάτι τέτοιο. Τσαλάκωσε το περιτύλιγμα, το έκανε ένα μπαλάκι καθώς προχωρούσε δεξιά στον δρόμο, πάντα σκυφτός και μαζεμένος, και το άφησε να κυλήσει στο κράσπεδο. Κατάπιε, και έγλειψε πάλι τα χείλη του με εκείνη την πλατιά και μεγάλη γλώσσα. Χαμογελούσε, αλλά το σκοτάδι κατάπινε το χαμόγελό του όπως εκείνος είχε καταπιεί τη σοκολάτα του. Και όπως η παγωμένη ασφαλτος κατάπινε τα βήματά του.

Βυθίστηκε στις σκιές και χανόταν πίσω από τη γωνία, όταν το σκούρο μπλε πεντάθυρο Nissan Patrol του 1990, με τα λευκά φινιρίσματα, το ανυψωμένο σασί, τους ογκώδεις προφυλακτήρες και την τηλεσκοπική εξάτμιση, ξεκόλλησε από το πεζοδρόμιο που είχε καβαλικέψει πριν δύο ώρες και άρχισε να τον ακολουθεί ξεφυσώντας, τρίζοντας από την παγωνιά και προσπαθώντας κι εκείνο να καταπιεί τα μουγκρητά του.

Έμοιαζε με καρχαρία. Και, υπό μία έννοια, ήταν πράγματι καρχαρίας. Ένας καρχαρίας που αναδύοταν από την παγωνιά της αβύσσου, εκεί όπου δεν υπήρχε φως και ούτε μάτια για να το χρησιμοποιήσουν. Στη θέση του οδηγού, καθόταν ένα χειρότερο τέρας. Χειρότερο από τον καρχαρία, και χειρότερο ακόμη και από τον άντρα με την πλατιά, μεγάλη γλώσσα. Η μόνη του διαφορά ήταν πως αυτό το τέρας δεν έτρωγε κάτι. Δεν μπορούσε να φάει. Δεν είχε στόμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Σήμερα

«**Π**ώς νιώθετε... αστυνόμει;»

Η Στέλλα Άνταμς σταμάτησε να κοιτά τα γόνατά της και έστρεψε το βλέμμα προς τον γιατρό απέναντί της, πίσω από το μεγάλο γραφείο του. Εκτός από έναν φορητό υπολογιστή δεκαετίας που έβγαζε ένα μονότονο νανουριστικό μουρμουρητό, δεν υπήρχε τίποτε άλλο στην επιφάνειά του. Στον

έναν τοίχο, στα αριστερά του, την κοιτούσαν μία σειρά από φτηνά πορτρέτα. Όλα τους ήταν κρεμασμένα στραβά. Στον άλλο, κρέμονταν κορνιζαρισμένα τα πτυχία του. Ψυχίατρος.

«Καλά», του είπε στρώνοντας με το ένα χέρι τα μαύρα γυαλιά της.

Ο γιατρός την κοίταξε για λίγη ώρα χωρίς να μιλάει. Ένα αχνό χαμόγελο όλο έλεγε να ανθήσει στις άκρες των χειλιών του, αλλά την τελευταία στιγμή δεν τα κατάφερε. Το πλατύ μέτωπό του γυάλιζε. Αν και η θερμοκρασία σήμερα θα έπεφτε τέσσερις με πέντε βαθμούς κάτω από το μηδέν, με ισχυρή πιθανότητα να υπάρξει περαιτέρω μείωση συνοδευόμενη με έντονα καιρικά φαινόμενα το απόγευμα, μέσα στο γραφείο έκανε ζέστη. Ανυπόφορη ζέστη. Μπαίνοντας, η Στέλλα Άνταμς είχε δει τα δύο πυρωμένα θερμομαντικά σώματα που περιστοιχίζουν την καρέκλα του ψυχιάτρου σαν αλλόκοτοι φρουροί.

Ξαφνικά, ήθελε να φύγει από εκεί. Ήθελε να βρισκόταν στο...

Πού; Πού θέλω στ' αλήθεια;

Δεν ήξερε να απαντήσει. Ή δεν έπρεπε να παραδεχτεί πως δεν ήξερε.

Ή απλώς δεν υπήρχε κάπου που να πάει.

Ο γιατρός κατέπνιξε την ανώφελη επανάσταση εκείνου του μικρού χαμόγελου και στράφηκε προς την ανοιχτή οθόνη του υπολογιστή του, γέρνοντας προς το πλάι και σκύβοντας για να δει καλύτερα. Όχι για παραπάνω από λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα βούλιαξε στην καρέκλα του με έναν πνιχτό αναστεναγμό και την κοίταξε πάλι με τα μικρά, έξυπνα μάτια του που θύμιζαν γέρικο τρωκτικό.

«Ούτε... ούτε πονοκέφαλοι πια, ούτε περίεργα... ούτε περίεργα φώτα; Εκείνες οι... λάμπεις;»

«Τίποτε σπουδαίο. Είναι απλώς κάτι με τις ίριδες των ματιών μου. Δεν με ενοχλεί πραγματικά».

«Δεν σας ενοχλεί... δεν σας ενοχλεί πραγματικά...» Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του συνοφρυωμένος, σαν να είχε ακούσει μια άσχημη είδηση για κάτι κακό που συνέβη μακριά. Στην Κίνα. Στον Καναδά. Κάπου μακριά, εκεί όπου τίποτε δεν έχει στ' αλήθεια σημασία. «Είχατε μία... περιπέτεια, διαβάζω εδώ. Μία περιπέτεια. Και πολλαπλά τραύματα. Το καλοκαίρι. Περί τα τέλη... Ιουλίου. Χρειάστηκε να περάσει ένας ολόκληρος μήνας για να επιστρέψετε στην υπηρεσία. Και... και όταν επιστρέψατε, περί τα τέλη Αυγούστου... στην πραγματικότητα μείνατε μόνο λίγες ημέρες ενεργή όλο κι όλο, πριν πάρετε μία μεγάλη... αναρρωτική άδεια. Τρεις ολόκληρους μήνες. Μέχρι σήμερα δηλαδή. Σωστά;»

«Σωστά».

«Βλέπω μία σημείωση εδώ... αστυνόμη. Μία σημείωση. Εμπιστευτική, τρόπον τινά».

Η Στέλλα Άνταμς κράτησε ανεπαίσθητα την αναπνοή της. Ο γιατρός την κοίταξε λοξά, με τα έξυπνα ποντικίσια μάτια του.

«Ότι... ότι δεν ήταν ακριβώς αναρρωτική». Χαμογέλασε πάλι, αλλά πολύ λίγο και πολύ ψεύτικα.

«Ότι έπρεπε απλώς να... να καλυφθεί κάτι που κάνατε... που κάνατε».

Η μανία του ψυχιάτρου να κάνει παύσεις και να επαναλαμβάνει διαρκώς τις ίδιες λέξεις την εκνεύρισε λιγάκι. Κάτι μέσα στο μυαλό της άρχισε να τρεμοπαίζει τα μάτια του. Να τα ανοιγοκλείνει. Ένα τικ. Ένα τικ στο κεφάλι ενός ζώου.

Ενός αγριμιού.

«Ναι», είπε.

«Α, ναι, ναι», επανέλαβε ο γιατρός σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος και γέρνοντας πάλι πίσω στην καρέκλα του. Μια χοντρή στάλα ιδρώτα είχε σχηματιστεί στο μέτωπό του. «Θέλετε να... μου πείτε γι' αυτό;»

«Όχι».

«Ναι... Ωστόσο, ίσως να ήταν καλό να ξέρω κι εγώ... αστυνόμη. Να ξέρω και από εσάς. Όλα αυτά...» –είπε ανοίγοντας τα χέρια του για να συμπεριλάβει εκείνον, τη Στέλλα Άνταμς, τον υπολογιστή του με τις εμπιστευτικές σημειώσεις, την αστυνομία, και ίσως ολόκληρο τον κόσμο– «...όλα αυτά αφορούν πλέον μόνο εσάς και εμένα. Κανέναν άλλον. Οπότε... οπότε πείτε μου. Πείτε μου». Της χαμογέλασε. Για περίπου ένα δευτερόλεπτο. Ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να κάνει.

«Χτύπησα κάποιον». Με έναν αναστεναγμό. Ή καλύτερα, με ένα ξεφύσημα.

«Ναι. Χτυπήσατε κάποιον».

Η Στέλλα Άνταμς τον κοίταξε πίσω από τα γυαλιά της.

«Μου επιτέθηκε».

«Ναι».

«Ναι».

«Με τις γροθιές του. Σας επιτέθηκε με τις γροθιές του».

«Με μία σιδερογροθιά, για την ακρίβεια».

«Α, ωραία. Σωστά. Με μία σιδερογροθιά. Και εσείς... εσείς τον χτυπήσατε. Ανταποδώσατε το χτύπημα».

«Φυσικά».

«Φυσικά. Ναι, ναι, φυσικά...» Τα μάτια του γιατρού στένεψαν και αλληθώρισαν προς τα μέσα, σαν να μιλούσαν μεταξύ τους. «Διάβασα στη σημείωση...» είπε σαν να μονολογούσε, «διάβασα... στη σημείωση... ότι, υπό μία έννοια, ασκήσατε *υπερβολική βία, αστυνόμει».*

Η Στέλλα Άνταμς δεν είπτε κάτι.

«Και ότι το θύμα μεταφέρθηκε στα Επείγοντα. Όπου χρειάστηκε να νοσηλευθεί επί αρκετές ημέρες».

«Πριν από εμένα...» Έσφιξε το στόμα της. «Πριν από εμένα, επιχειρήσε να χτυπήσει μία συνάδελφό μου». Τώρα πια είχε αρχίσει να επαναλαμβάνει τις λέξεις της και η ίδια. Αυτό που είχε ο γιατρός ήταν μεταδοτικό. Κολλούσε.

«Μία συνάδελφό σας. Ναι, ναι, μάλιστα. Την Έλενα Ράλλη».

«Ναι».

«Και αυτό σάς... σας θύμωσε».

«Ναι». Το ξανασκέφτηκε. «Όχι. Όχι. Δεν με θύμωσε. Όχι. Απλώς ο άνθρωπος αυτός... ο άνθρωπος αυτός έπρεπε να εξουδετερωθεί».

«Για να μην την ξαναχτυπήσει».

Το μέτωπό της ζάρωσε για λίγο.

«Και γι' αυτό, ναι», είπτε τελικά.

Η σταγόνα του ιδρώτα στο μέτωπο του γιατρού τρεμόπαιξε πάνω από το ένα του φρύδι. Η Στέλλα Άνταμς μπορούσε να δει μέσα της. Μπορούσε να δει πράγματα που δεν της άρεσαν. Πράγματα που έρχονταν καταπάνω της από κάπου μακριά, από μέρη απαγορευμένα.

«Ναι», ξαναείπτε. «Για να μην την ξαναχτυπήσει».